

Lòng kiêu hãnh

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tập truyện “Hay là mình cứ bắt chấp hết yêu nhau đi”)

Tim cô thất lại, Tài sẽ ra sao nếu biết cô vừa trải qua một đêm chăn gối với người đàn ông khác.

Khi cô gái còn gục đầu vào vai chàng trai thì có tiếng chuông điện thoại reo, cô giật mình vớ tìm chiếc túi xách vứt gần đó, là số máy của Tài. Tim cô thất lại, Tài sẽ ra sao nếu biết cô vừa trải qua một đêm chăn gối với người đàn ông khác.

- A lô, em nghe-Cố hết sức bình tĩnh, giọng cô gái vẫn dịu dàng như hàng ngày

- Em đang làm gì đó? - tiếng Tài hỏi đầy lo lắng; cô liếc nhìn tấm thân trần của người đàn ông ẩn sau tấm chăn bông ấm áp, rồi khẽ đáp

- Em đang ăn sáng

- Vậy à, lát nữa anh đến đón em nha.

- Không cần, hôm nay em có hẹn với bạn.

Cô cảm thấy sợ bản thân mình ghê gớm, cô không ngờ mình có thể nói dối người yêu trắng trợn, trợn tua đến thế.

Sau khi nghe tiếng cúp máy từ đầu dây bên kia, cô thở phào nhẹ nhõm. Cô gái bước xuống giường, mặc quần áo; soi mình trong gương, những vết bầm nơi cổ tay và bờ vai-Vết tích của cuộc thác loạn thể xác làm cô thấy đau. Cô nhúu mày đưa tay vuốt những loạn tóc xoắn màu hạt dẻ, cô đã quên mất Tài, trong đầu cô, chỉ có cô và người đàn ông nằm trên giường. Dương thức dậy từ lâu nhưng không nói, anh khinh thường sự giả dối của cô với người yêu. Khi chưa cài hết chiếc cúc áo cuối cùng, anh bước đến trước mặt cô gái, móc tiền trong ví ra rồi nhét vào tay cô. Cô gái ngạc nhiên hỏi

- Số tiền này là sao?

- Tiền cô đã ngủ với tôi đêm qua, chưa cô gái nào làm tôi thấy sướng khoái bằng cô.

Khi nói câu đó, Dương mong người phụ nữ đang đứng đối diện anh, sẽ phát cáu, tát anh một bạt tay. Nhưng không, đôi mắt cô vụt mở to rồi khép hờ, cô nhếch mép cười, kiểu cười mà anh căm ghét nhất .

- Vậy sao? anh là người đàn ông đầu tiên của tôi, nhưng tôi tin sẽ không có người đàn ông nào bị ối bằng anh đâu.

Mặt Dương tái đi, anh biết cô yêu anh, nhưng chưa bao giờ cô chấp nhận điều đó. Cô quá mạnh mẽ, mạnh mẽ đến tàn nhẫn. Từ khi quen cô, anh ao ước một lần thấy cô khóc, nhưng cô thà chấp nhận đổ máu chứ không rơi lệ.

- Tại sao cô luôn như vậy, sao lúc nào cô cũng kiên cường đến đáng ghét thế. Sao cô không khóc, phải chống đối lại tôi cô mới thấy vui sao, điều tôi cần là một người con gái yếu đuối, bé bỏng để tôi thấy mình là thằng đàn ông, sao cô không bao giờ chịu hiểu điều đó?

- Tôi không vì bất cứ ai mà phá hoại bản tính vốn có của mình, anh thừa hiểu số tiền này chẳng là gì so với tôi-Cô gái vừa nói vừa tung số tiền lên trời-Nếu muốn, tôi có thể bỏ ra gấp đôi số tiền này để yêu cầu anh ngủ với tôi.

Sau một hồi chết lặng, Dương nhìn cô gái đã ân ái với mình bằng cặp mắt vô hồn-không oán giận, không ngạc nhiên, không thất vọng. Anh bước ra ngoài để lại tiếng khép cửa hững hờ. Cô gái muốn khóc nhưng không khóc được, dường như cô không có tuyến lệ; giá như cô yếu đuối một chút, dịu dàng một chút, có lẽ mọi thứ sẽ không diễn ra như vậy. Cô yêu Dương vô cùng, nhưng lòng kẻ hãnh, luôn ngăn cô đến với anh.

Chiếc nhẫn kim cương lấp lánh giữa hai đầu ngón tay trắng nõn như con gái của Tài, khiến cô nhớ đến đôi tay thô ráp của Dương. Tài mỉm cười, tặng cô 99 đóa hồng nhung rực rỡ, bày một buổi tiệc thật tốn kém, làm mọi thứ để cô vui. Nếu là cô gái khác chắc họ đã sung sướng tới phát khóc, nhưng cô thì không, cô không lãng mạn, cũng không thích hoa hồng, đối với cô không thứ gì đủ sức làm cô có xúc cảm mãnh liệt.

- Chúng ta lấy nhau em nhé, anh chờ đợi quá lâu rồi.

Vẫn đôi mắt lạnh như băng cô gái im lặng. Cô không hiểu tại sao một chàng trai tế nhị, lịch thiệp như Tài lại thích một cô gái lạnh lùng, khô khan như cô, thứ tình cảm cô dành cho Tài không có gì ngoài lòng thương hại. Từ nhỏ cô luôn bị thu hút bởi những chàng trai mạnh mẽ, phong trần, cử chỉ ngông cuồng, dạn dĩ. Cô dị ứng với kiểu đàn ông thành đạt thích ra vẻ ta đây . Nhưng Tài không như vậy, sự khiêm tốn và dịu dàng của anh, khiến cô thấy mình không thể vứt bỏ anh. Anh yêu cô, còn cô lợi dụng anh để chọc tức gã trai mà cô yêu, gã trai lãng tử và tàn nhẫn.

- Em xin lỗi, nhưng em không thể.

Nỗi thất vọng ngập đầy trong mắt Tài, cô gái không dám nhìn vào đôi mắt ấy, cô lấy vội chiếc túi xách rồi bước đi thật nhanh. Một con phố vắng tanh lạc lõng giữa Sài Gòn tấp nập, mùi hoa sữa làm cô dị ứng, cô ghét nó vô cùng. Nó nhắc cô nhớ đến gã đàn ông mà cô yêu thương nhất, người từng làm cô đau. Thời phổ thông Dương là hot boy của trường. Anh ta cao to, đẹp trai, chơi thể thao giỏi. Khi ấy cô chỉ là con nhóc xấu xí, quê mùa, chỉ biết học và học. Cô yêu Dương bằng những rung cảm đầu đời nhẹ nhàng , tinh khiết. Cô hay nhìn qua cửa sổ để thấy cái dáng dong dỏng cao của Dương dưới sân trường, cô hay viện cớ đi ngang lớp anh để được thấy anh. Mọi thứ cô đều để trong một góc nhỏ trái tim, và xem nó là một bí mật. Cuốn nhật kí đã làm mọi chuyện bại lộ , bọn con gái học dốt chỉ biết tô son, trát phấn đến trường nhìn cô cười khinh khi.

- Cóc ghẻ mà đòi ăn thịt thiên nga, mà mơ sao.

Cô bị dúi vào một góc tường, bao nhiêu tình cảm vùi nén trong lòng trở thành trò đùa của lũ bạn, chúng đọc, chuyển tay nhau, cười rôm rả. Nhưng cô chỉ hận nhất ánh mắt của Dương, ánh mắt dừng dừng vô hồn, nhìn cô như gã thợ săn nhìn con thú bị thương, tàn nhẫn, độc ác. Anh ta quá hoàn hảo nên anh ta có thể từ chối tình cảm của cô, nhưng anh ta không có quyền đáp lại tình cảm đó bằng nụ cười rẻ rúng. Đôi mắt ráo hoảnh của cô có từ đó, cô không còn viết nhật kí, không còn nhìn xuống sân trường, không còn tìm cách sang lớp Dương. Thế nhưng, cô không quên được Dương.

Lên đại học cô như con nhộng lột xác, nước da ngăm ngày nào ngày một trắng hơn. Cuộc sống khắc nghiệt giúp cô hiểu rằng, một người phụ nữ sẽ dễ tồn tại hơn nếu họ có sắc đẹp, cô biết ăn uống điều độ, biết trang điểm, chạy

theo một thời trang...nhưng càng lúc cô càng lạnh lùng, nhiều người đàn ông bị cuốn hút bởi cô nhưng không ai đủ sức làm cô rung động.

Cô và Dương gặp lại nhau trong một quán cafe, cô ngồi một mình bên khung cửa kính nhâm nhi ly cà phê không đường đẳng tê lưỡi, Dương ngồi đối diện, bị thu hút bởi đôi mắt sắt lạnh, anh ngỡ ý làm quen nhưng anh không tài nào nhận ra cô, con vẹt con xấu xí đã chết từ lâu, giờ đây cô đã biến thành con thiên nga, cô khinh khi đàn ông, họ không biết gì ngoài nhan sắc. Nhưng cô không xua được hình bóng Dương ra khỏi đầu, cô luôn yêu anh!

Cô gái về đến nhà thấy trước cổng là chùm hoa sữa đã héo, đặt hờ trên một bức thư, hoa sữa thứ hoa mà cô đã từng đam mê một thời đơn giản vì Dương thích nó, phong bì màu lam màu mà cô yêu thích. Cô ngồi phịch xuống cổng thấy đầu óc lâng lâng, tay chân rã rời. Cô nhẹ nhàng mở phong thư, nét chữ của Dương sau bao năm vẫn không thay đổi, màu mực vẫn là màu đen.

“Thật ra từ lâu tôi đã nhận ra em là cô bé một thời thương thầm tôi, tôi biết em rất hận tôi, đối với em tôi chỉ là gã đàn ông phong lưu, chỉ biết có nhan sắc. Nhưng em đã sai, thưở đó tôi chỉ là một cậu nhóc 17 tuổi, chưa từng rung động bởi bất cứ cô gái nào. Tôi không xem thường em, vì em coi tôi là cả thế giới của mình, nhưng tôi không muốn em mãi mãi là người phụ nữ yếu đuối, bị người khác ức hiếp chỉ biết ôm mặt khóc. Tôi dừng dừng vì muốn em đứng dậy bằng chính sức mạnh tiềm tàng của mình, dù sức mạnh ấy đánh đổi bằng lòng thù hận.

Em thật sự thay đổi rồi, thay đổi hơn cả những gì tôi kỳ vọng, tôi thích nhất đôi mắt của em, đôi mắt sắc như dao, đôi mắt làm tim tôi rỉ máu. Em trước đây đuổi theo tôi như một cô bé ngốc nghếch, giờ đây tôi lại đuổi theo em như một gã khờ. Dù trong lòng chúng ta luôn yêu nhau, nhưng luôn tỏ ra căm ghét nhau, luôn làm nhau đau. Em nên trân trọng những gì mình đang có, người đàn ông bên cạnh em thành đạt và có mọi thứ. Tôi chúc mừng em!

Từ đây em sẽ không bao giờ gặp tôi nữa, Sài Gòn không thuộc về tôi. Tôi muốn đến một nơi trong suốt và lạnh như đôi mắt của em, Sài Gòn quá hỗn tạp, nó không thích hợp với tôi.- Tôi yêu em!-Đó là điều tôi muốn nói với em từ lâu, em đừng nghĩ đến tôi nữa, hạnh phúc là khi xa nhau, bởi vì chúng ta chưa bao giờ hợp nhau.”

Cô bật khóc, quẳng bức thư xuống đất, cô lao nhanh đi tìm Dương, nhưng cô không biết phương hướng, cuối cùng cô vẫn chỉ là cô nhóc yếu đuối mà thôi, một cô nhóc yêu anh hơn tất cả.

Năm năm sau cô vẫn cô độc, Tài giờ đã có gia đình, vợ anh là người bạn thân thiết của cô. Có lẽ, đó là sự kết hợp hoàn hảo, Trâm Anh yêu Tài bằng tình yêu chân thành, không vụ lợi. Nó khác xa với thái độ thờ ơ, bất cần của cô. Tài sẽ hạnh phúc nếu lấy Trâm Anh, còn lấy cô thì ngược lại, bởi vì cô chưa bao giờ quên được người đàn ông đó, người đàn ông dong dong cao, chơi bóng rổ rất hay.

Chiều thứ bảy, một mình lang thang trên bãi biển vắng, lòng cô nhẹ nhõm hơn bao giờ hết. Cô đưa tay mân mê từng hạt cát, hát vu vơ một bài hát về biển, một thằng nhóc khoảng hơn 4 tuổi chạy đến phía cô.

- Cho con chơi với

Thằng bé đen nhẻm vì gió biển có nụ cười thu hút. Cô khẽ gật đầu định mỉm cười với nó, nhưng cô đành chịu, mặt cô lúc nào cũng thế, vô hồn, lạc théch. Cô và nó đang lúi húi xây lâu đài cát, thì có tiếng bước chân. Cô ngoái đầu nhìn lại, người đàn ông cao to, vạm vỡ ngạc nhiên nhìn cô.

- Ba, ba lại đây chơi với con.

Hụt hắng, cô không muốn tin vào những gì thằng bé gọi, nóng tính, hiếu thắng, cô đưa tay hất tung lâu đài cát. Thằng bé khóc ré lên, tự dưng cô ghét nó kinh khủng. Nó là con của Dương sao? Sao anh có thể dễ dàng lấy người phụ nữ khác khi đã nói yêu cô. Một người phụ nữ khác xuất hiện, chắc nghe tiếng trẻ con khóc nên cô ta chạy đến, cô ta bế thằng bé vào lòng. Cô thầm nghĩ ” Chắc đây là gia đình Dương” Cô hối tiếc vì mình đã phí hoài tuổi xuân vì một người đàn ông không đáng, cô vụt đứng dậy, không nói, không rằng, định bỏ đi.

- Lam, em không nhận ra anh sao?

Vẫn giọng nói trầm ấm một thời, chân tay cô búng rùng, sao cô có thể không nhận ra người mà cô luôn tìm kiếm suốt 5 năm trời.

- Vợ con anh thật đáng yêu-Cô nói mà gương mặt hiện rõ sự hờn trách, câu trả lời chẳng ăn nhập gì với câu hỏi.

- Vợ con nào-Anh ngạc nhiên hỏi.

- Thằng nhóc và cô gái lúc nãy.

Anh phì cười

- Chồng cô ấy chết trong một cơn bão biển, thằng nhóc không có ba nên anh nhận nó làm con nuôi, Ai thèm yêu một gã trai nông như anh chứ?

- Có-em.

Cô nói và chạy đến ôm chặt Dương, anh giật mình

- Không phải em và Tài đã...

- Làm sao em có thể sống với người mà em không yêu!

Cô khóc lần đầu tiên cô khóc trước mặt anh. Chẳng phải trước đây anh luôn khao khát được một lần nhìn thấy cô khóc hay sao? Sao giờ đây tim anh cũng cay xè. 5 năm, 5 năm sự trưởng thành giúp cả hai nhận ra rằng không thể giữ mãi cái tôi kiêu hãnh của mình. Tình yêu là sự bao dung và thông cảm. Cô cần anh chứ không cần một cô gái mạnh mẽ hơn người, để rồi trở nên cô độc và lãnh cảm.

Anh cần nó chứ không cần một gã trai nông cuồng tự tin vào vẻ ngoài của mình mà lại không biết cách cư xử với người yêu.

Biển hoàng hôn, mặt trời đỏ rực như một hòn than, từng giọt nước óng ánh sắc vàng, tiếng sóng vỗ nhẹ nhàng, tiếng lá dừa xì xào. Môi anh tìm môi cô, một nụ hôn rất nhẹ, tan trong gió biển.

Thùy Linh